



ת"פ 43731/08/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 43731-08-19 מדינת ישראל נ' פלוני (אחר/נוסף)

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (אחר/נוסף)

הנאשם

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן ממנו עולה שביום 15.8.19 התקרב אל אשתו - המתלוננת כשידיו מונפות קדימה בכוונה לחנוק אותה, ולאחר שיצאה זו מחדר השינה דחף אותה אל עבר הקיר. הנאשם איים על המתלוננת "אני אראה לך מה זה... זה יגמר בבית הסוהר".

באשר כך הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג ובאיומים.

הודאתו של הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית אך הוסכם בגידרו כי הנאשם יישלח לשירות המבחן לתסקיר.

ביום 23.2.20 הוגש תסקיר כאמור וממנו עלה כי הנאשם היה נשוי בעבר והתגרש, בניגוד לדבריו עלתה מסכת אלימות מתמשכת במהלך אותם יחסים, בגינה הורשע הנאשם בשנת 2015 בעבירות איומים ותקיפה ואף ריצה מאסר בן 5 חודשים בעבודות שירות.

בפני שירות המבחן התכחש הנאשם לכוונה לחנוק את המתלוננת וגם שלל את הסיפא של דבריו בעבירת האיומים. הנאשם שלל גם צורך בהתערבות טיפולית מקצועית לשם ניהול כעסים.

שירות המבחן מצא כגורמי סיכון את הקושי בנטילת אחריות מלאה על התנהגותו, הכחשת המאפיינים האלימים ושליטת ההזדקקות לטיפול.



לסיכום נמצא כי קיים סיכוי בינוני להישנות התנהגות אלימה. לפיכך המליץ שירות המבחן על ענישה מותנית שתציב גבולות ותרתיע את הנאשם.

המאשימה טענה לעונש ביום 6.9.20 ואולם נוכח עתירתה למאסר שירוצה בעבודות שירות נדחה הדיון על מנת לקבל חוות דעת של הממונה על עבודות השירות.

לאחר שני דיונים נוספים בהם עלה כי הנאשם סירב להתייצב לראיון אצל הממונה, טען הסניגור לעונש.

טיעוני הצדדים:

המאשימה זיהתה את תחושת הביטחון של המתלוננת ואת שלווה נפשה כשני ערכים מוגנים שהנאשם פגע בהם והדגישה את הדמיון בין שני ההליכים המשפטיים בעברו של הנאשם והנוכחי, גם שם התכחש הנאשם לאלימות וסבר כי הוא אינו זקוק להתערבות טיפולית.

על יסוד עברו של הנאשם ובעיקר האמור בתסקיר שירות המבחן עתרה המאשימה למתחם ענישה שנע בין מאסר קצר בעבודות שירות ל-15 חודשי מאסר בפועל בתוספת ענישה נלווית.

בסיום טיעונה עתרה המאשימה להציב את הנאשם באמצע מתחם הענישה ולגזור עליו מאסר בן עשרה חודשים.

המאשימה הפנתה לפסיקה מתאימה.

מטעם הנאשם העידה אשתו - המתלוננת, שאישרה כי היא חיה עם הנאשם כ-12 שנים והמקרה המדובר היה חד פעמי, לא איפיינ את המצב בבית בו "אף פעם לא היתה אלימות". עוד הוסיפה (כפי שנרשם גם בתסקיר שירות המבחן) כי היא אישה חולנית החיה על קצבה, וכי הנאשם מהווה משענתה היחידה. המתלוננת ביקשה את התחשבות בית המשפט נוכח העובדה שהנאשם היה מורחק מביתם משך שנתיים בעקבות תלונתה.

הסנגור הדגיש בטיעונו כי הנאשם אדם מבוגר כבן 70 שנה, וכי הפעם האחרונה בה עבר עבירה דומה היתה לפני יותר משמונה שנים.



עוד הדגיש הסנגור את קורות חייו הקשות של הנאשם (שבאו לביטוי גם בתסקיר שירות המבחן) וציין במיוחד את האלימות הפיזית בה הורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן, הנמצאת לדבריו "ברף הנמוך ביותר של החומרה" בקרב עבירות האלימות במשפחה.

הסנגור ביקש לקבוע מתחם ענישה שבין מאסר מותנה למאסר קצר בפועל ולמקם את הנאשם בתחתית המתחם.

לסיום ציין הסנגור כי ענישה דומה לזו לה עותרת המאשימה תפגע יותר במתלוננת, הנסמכת על הנאשם, מאשר בנאשם עצמו, וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש של מאסר מותנה ותו לאו.

גם הסנגור תמך עתירתו בפסיקה מתאימה.

הנאשם אף הוא נשא דבריו לפני.

לדבריו מעולם לא הרים ידו על המתלוננת, וגם במקרה דנן דחף אותה כדי להרחיקה ממנו בהמשך לויכוח סוער וקולני שהתרחש ביניהם.

הנאשם ציין כי הוא אוהב את המתלוננת ואין סיכוי שירים עליה יד, עוד אמר כי המתלוננת זקוקה לו וסיפר כי בגין התיק היה נתון שבועיים במעצר.

דין והכרעה:

אני מקבל את הערכים המוגנים שזוהו על ידי ב"כ המאשימה כאלה שנפגעו.

דומני שעל פי כל המאפיינים - בין אלה שבעובדות כתב האישום המתוקן ובין אלה שבטיעוני הצדדים - מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית.

לפיכך אני סבור כי מתחם הענישה שהוצע ע"י ב"כ המאשימה הוא גבוה מדי, ולטעמי המתחם צריך לנוע בין מאסר מותנה לבין מאסר בן מספר חודשים שאפשר וירוצו בעבודות שירות.

ואלה השיקולים שישמשו בגזירת הדין:

· אמדן חומרת עבירת הנאשם



- מידת השפעת עברו של הנאשם על העונש
- מידת לקיחת האחריות על ההתנהגות העבריינית
- מידת הפנמת הבעייתיות בהתנהגות כמפתח לשאלת המסוכנות
- השפעת העונש על המתלוננת
- מידת הצורך בהרתעה אישית

ומהכלל אל הפרטים:

חומרת עבירת הנאשם נאמדת באופן בינוני בעיניי: עיקר החומרה טמון דווקא בהתקרבות המאיימת אל המתלוננת בכוונה לחנוק אותה, וגם באיומים שהשמיע באזניה בסוף האירוע. מכאן גם נגזרת עיקר הפגיעה בערכים המוגנים. התקיפה - דחיפה אל הקיר - נמצאת בעצמת חומרה נמוכה יחסית.

העובדה שלנאשם עבר פלילי באותו תחום - תקיפת בת זוג קודמת בעטיה ריצה 5 חודשי מאסר בעבודות שירות - תיחשב נסיבה לחומרא, בעיקר בשל הצורך להרתיע הרתעה מוחשית, העונש הקודם, מסתבר, לא היה בו די כדי לצרוב הרתעה מספקת אצל הנאשם מחזרה על התנהגות דומה. ניתן להיווכח גם מתסקיר שירות המבחן אשר שוחח עם המתלוננת שסיפרה כי הנאשם נוקט - כלפיה וכלפי אחרים - באלימות מילולית בין היתר בשל קשיים לבטא את עצמו.

לטעמי, האחריות שנטל הנאשם על מעשיו - אלה שבכתב האישום המתוקן - הינה חלקית בלבד. מסקנה זו עולה מתסקיר שירות המבחן וגם מדברי הנאשם לפניי שם "עיגל" את העובדות בהן הודה והורשע, ואף תלה הדחיפה בצורך להרחיק המתלוננת ממנו. לא למותר לציין בהקשר זה את הפער הרחב בין דברי הנאשם לשירות המבחן על יחסיו אם אשתו הראשונה לבין המציאות שקיבלה ביטוי גם במשפטו וגם מול קצינת המבחן.

נטילת האחריות החלקית הולכת יד ביד עם הפנמה בעייתית של הפסול. דומה שהנאשם רואה הכל מזווית מבטו בלבד, ולכן יכולתו להתבוננות פנימית ול"תיקון" פנימי בהכרח מוגבלת.

למרות כל אלה, לפחות במישור היחסים עם המתלוננת (ולמעט דבריה על אלימות מילולית), במהלך 7 שנות נישואיהם מדובר במקרה יחיד שככל הנראה לא היו לו מופעים דומים קודמים (אף שהוא עצמו - יתכן - גרם לבעיה הלבבית של המתלוננת). יש בכך כדי לסמן כי אמן החשש מחזרתיות על אותה התנהגות אינו גבוה.

השפעת העונש הצפוי על המתלוננת, שהן מדבריה והן מתסקיר ש"מ עולה כי היא תלויה בנאשם תלות ממשית, בין מחמת מצבה הגופני והרפואי, בין מצורך נפשי ובין מסיבות כלכליות ועל העונש שייגזר לקחת גם שיקולים אלה בחשבון.

עולה מכל אלה כי במישור ההרתעה האישית עונש "סלחני" ישדר מסר לא רצוי לנאשם, אשר "שידורים" קודמים לא



הועילו במידה מספקת.

במישור ההרתעה הציבורית יש להתמיד בקו המחמיר בעבירות אלימות במשפחה, באשר הן, ואינני מוצא צורך לחזור על אבני הבסיס של ההחמרה הנדרשת, אשר ב"ריבוא" פסקי דין באה לביטוי בפסיקת בתי המשפט לאורך השנים.

אחרון, ואף שאין הוא חלק מהעונש, הזמן הממושך בו היה הנאשם מורחק מביתו, "עוזר" אף הוא בהרתעתו מחזרה על התנהגותו העבריינית.

מכל הגורמים שציינתי לעיל, אני סבור שיש למקם את הנאשם באמצע מתחם הענישה שקבעתי. מעשית, והיות שהנאשם נמנע מלהתייבב אצל הממונה על עבודות השירות, אין מנוס מהטלת עונש מאסר בפועל על הנאשם.

מידת המאסר היא פונקציה של חומרת העבירה, לפי ממצאי הניתוח שבתחילת הדברים, וכן של הצורך בהרתעה האישית.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך 45 ימים בניכוי 13 ימי מאסרו של הנאשם. הנאשם יתייבב לריצוי מאסרו ביום 30.9.21.
2. מאסר למשך 5 חודשים ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא כל עבירת אלימות כלפי בת זוג לפי חוק העונשין, לרבות איומים.
3. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור בתוך שנה מהיום אחת העבירות בהן הורשע לפניי, ישלם סך 10,000 ₪. יסרב להצהיר - יאסר למשך 10 ימים. הצהרת הנאשם נרשמה לפניי.
4. נוכח מצבם הכלכלי של הנאשם ואשתו, ובהתחשב בהשפעה שעלולה להיות לכך על האשה, אני נמנע מהטלת קנס על הנאשם.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין למשרד עורך דין ויזלברג.

ניתן היום, כ"ה אב תשפ"א, 03 אוגוסט 2021, בנוכחות הצדדים.

ניתן היום, כ"ה אב תשפ"א, 03 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.

חתימה

ניתן היום, כ"ה אב תשפ"א, 03 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.

חתימה